

Zsuzsi!

Nemcsak nekünk hiányzol, hanem a tanítványaidnak is.

Az osztályodnak, a 8. b-nek.

Visszavártak téged. Nagyon. Kétségbeesve kérdezték, hogy mi lesz a gyereknappal, amit most ők szerveztek volna? Mi lesz a palacsintázásokkal, az udvari beszélgetésekkel? Mi lesz a karácsonyi tánccal? És egyáltalán, mi lesz velük nélküled?!

És a régi tanítványoknak! (Rengeteg volt, nem tudtam kiszámolni mennyi, ne haragudj, tudod, én is csak egy magyar szakos vagyok!) 38 év a pedagóguspályán! És neked ez nem munka volt, hanem hivatás.

A 9.-esek megemlegették a szerdai 6. órát, a tavalyi gyereknapi akadályversenyt. Nagyon megrendültek. Kinek fogják elmondani azt, hogy milyen sikereik vannak gimnazistaként? És te már nem lehetsz büszke rájuk. Pedig az lennél, mert nagyon ügyesek!

Az előző osztályod, akik most már tizedikesek, szintén nem értik, mi történt. Hogy lehet az, hogy szeptemberben még vidáman beszélgetettek, október 17-én pedig azt hallják az iskolarádióban, hogy szeretett osztályfőnökükhöz nem tudnak többet odaszaladni, nem látják többet a folyosón jellegzetes alakját, nem jön be többet az iskolába.

És a régiek! A Belvárbán az első osztályod, akiket annyira szerettél... Ambrus Panka, Zelike, Hertelendy Klári, Petrovszki Peti és a többiek! Mennyit énekeltek neked! És te hányszor hatódtál meg! Tudod, „Néked zeng ez a dal...”

Soha nem felejtenek el!

Mint ahogy tanítványaid szülei sem, akik hálásan gondolnak Rád.

Zsuzsi!

Nem tudom azt a rengeteg osztályt, tanítványt, kollégát, szülőt felsorolni név szerint, akik most megrendülten állnak itt. Csak a legrégebb és a legújabb emlékek jutottak az eszembe.

Látod, Zsuzsi, mekkora családot van?

Remélem, érezted a szeretetünket. (Nem tudom még értelmezni ezt a múlt időt!)

És még valami, Zsuzsi!

Ketten hiányoztok már a tantestületi névsorolvasásból. Papp Tibi és Te. Ugyanazon a helyen ültetek a nagytanáriban. Ezen a helyen már soha többé senki nem ülhet.

Nyugodj békében! Aki ismert, szeretett.